

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Ing. O.L.**, bytem ..., *zastoupené Ing. J.K., obecným zmocněncem, bytem ...*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2016, čj. RR/4759/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 3. 3. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou dne 4. 3. 2016, domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 4. 1. 2016, čj. RR/4759/15 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobkyně navrhovala též zrušení rozhodnutí Městského úřadu S., odboru výstavby a územního plánování (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“), ze dne 9. 11. 2015, čj. 964/OVÚP/15/376/Če (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Prvoinstanční správní orgán posoudil podle § 90, § 111 až § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,

a v souladu s § 129 odst. 2 a 3 téhož zákona stavební záměr „Nové stáje, přístřešek, sýrárna“ na pozemku parc. č. x v k. ú. S. a rozhodl, že ho stavebníkovi (= žalobkyně) nepovoluje.

K odvolání žalobkyně bylo napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“), prvoinstanční rozhodnutí změněno tak, že prvoinstanční správní orgán posoudil stavební záměr podle § 90 a § 111 až § 115 stavebního zákona na podkladě žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 20. 8. 2015 pro stavbu „Nové stáje, přístřešek, sýrárna“ na pozemku parc. č. x v k. ú. S., kterou podala žalobkyně, a na podkladě svého posouzení rozhodl takto: Podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona stavbu „Nové stáje, přístřešek, sýrárna“ na pozemku parc. č. x v k. ú. S. nelze dodatečně povolit (výrok I.); podle § 90 odst. 5 správního řádu bylo prvoinstanční rozhodnutí ve zbytku potvrzeno (výrok II.).

Správní řízení je upraveno správním řádem.

Územní řízení a stavební řízení jsou upraveny zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Vyhláška č. 268/2009 Sb. stanovuje technické požadavky na stavby, které náleží do působnosti obecných stavebních úřadů.

[III] Žaloba

Žalobkyně nejprve popsala skutkový stav věci. Připomněla, že je stavebníkem několika venkovních stájí pro koně, krávy, ovce a kozy a buňky sýrárny o celkové rozloze 176 m². Tato stavba stojí v oplocení na žalobkynině vlastněném pozemku č. x v k. ú. S. u vlastního rodinného domu. Stavba se skládá z 9 stájových boxů s příslušenstvím a přístřešku pro krmivo. Sýrárna je stavební buňka vybavená technologickým zařízením sýrárny. Stáje i sýrárna vyhovují dle dozoru krajské hygienické správy a také veterinární správy současným právním předpisům.

První třetina stavby byla postavena do poloviny roku 2006, tj. za platnosti předchozího stavebního zákona č. 50/1976 Sb., na podkladě písemného vyjádření stavebního úřadu, že se jedná o stavbu, která nevyžaduje stavební povolení. Rozšíření stavby na současných 176 m² proběhlo postupně od roku 2006 do počátku roku 2015 v dobré víře, že se jedná o shodný případ s první fází výstavby.

V roce 2006 došlo k vydání nového stavebního zákona č. 183/2006, který vyžaduje pro shodný typ stavby stavební řízení. Stavební úřad tedy zahájil dne 9. 6. 2015 pod čj. 778/OVÚP/15/Če řízení o odstranění stavby, při kterém žalobkyně požádala o dodatečné povolení stavby dle § 129 stavebního zákona. Žalobkyně pořídila dokumentaci k dodatečnému stavebnímu povolení části stavby pořízené po rozhodujícím roce 2006 a opatřila ji kladnými souhlasy orgánů státní správy. Město S. však na žádost o vyjádření ke stavbě v termínu stanoveném stavebním úřadem a správním řádem neodpovědělo.

Žalobkyně tedy podala dokumentaci k dodatečnému stavebnímu řízení bez tohoto vyjádření a dne 9. 11. 2015 stavební úřad vydal pod čj. 964/0VÚP/15/376/Če zamítavé stanovisko. Žalobkyně se dne 23. 11. 2015 řádně odvolala k žalovanému. Žalovaný dne 4. 1. 2016 vydal pod čj. RR/4759/15, sp. zn. ZN/564/RR/15, rozhodnutí, kterým z části opravil zamítavé stanovisko stavebního úřadu a zároveň potvrdil jeho zamítavé rozhodnutí.

Žalobkyně napadla obě výše uvedená rozhodnutí pro jejich nezákonnost a navrhla jejich zrušení v plném rozsahu.

Vůči **prvoinstančnímu rozhodnutí** žalobkyně namítla, že navrhovaná stavba zcela odpovídá současně platnému územnímu plánu vydanému zastupitelstvem Města S. dne 15. 12. 2014 s nabytím účinnosti dne 29. 1. 2015. Je to proto, že pozemek se stavbou se nachází podle územního plánu na ploše smíšené obytné (SM), která je v textové části plánu popsána jako plocha, kde je obvykle bydlení smíšené s jinými funkcemi, které neporušují hygienické předpisy. Stavba je provozována také jako externí docházkové pracoviště praktické výuky Střední odborné školy S. Žalobkyně dodala k žádosti o dodatečné stavební povolení souhlasné stanovisko krajské hygienické stanice. Stanovisko je zakončeno vlastním nepodloženým pochybným názorem jeho autora k vlastnímu souhlasnému stanovisku. Tím nesplňuje § 68 správního řádu, neboť souhlas nemůže být vzápětí v textu téhož stanoviska zpochybněn bez zákonných důkazů.

Požární bezpečnost stavby je řešena v souladu se zákonem č. 133/1985 Sb., o požární ochraně. Důkazem je souhlasné stanovisko Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, které žalobkyně doložila k žádosti o dodatečné stavební povolení. Podkladem pro jejich souhlasné stanovisko byla povinná kapitola dokumentace ke stavebnímu povolení „Požárně bezpečnostní řešení stavby“, která zároveň obsahuje výkres požárně nebezpečného prostoru a která je také součástí dokumentace nacházející se na stavebním úřadu. Zákres požárně nebezpečného prostoru sousedního rodinného domu, na kterém zakládá stavební úřad svoje rozhodnutí, je z požárního hlediska laické. Je to proto, že odstupová vzdálenost od rodinného domu je 2,5 metru, zatímco od přístřešku se senem je 8 metrů. To jako příslušný orgán státní správy bezpečně posoudil Hasičský záchranný sbor. Absence zákresu odstupové vzdálenosti jiného objektu v okolí posuzované stavby při splnění zákona o požární bezpečnosti, které potvrzuje vyjádření Hasičského záchranného sboru, nemůže být důvodem k odstranění stavby.

Stavební úřad nekonal procesním způsobem v souladu se správním řádem, neboť důkazní břemeno souhlasu Městského úřadu města S. se zásahem požárně nebezpečného prostoru na nezastavitelné pozemky č. x a č. xa souhlasu účastníka řízení společnosti Euroserum s.r.o. na nezastavitelný pozemek č. x3 přenesl v rozporu s § 6 odst. 2 a § 51 správního řádu na žalobkyni, přičemž tuto informaci měl možnost získat obesláním účastníků.

Stavební úřad dále nekonal v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu. Jedna třetina stájové plochy byla postavena v roce 2006 před nabytím účinnosti nového stavebního zákona se sdělením stavebního úřadu ze dne 13. 9. 2006, čj. 1542/OVÚP/06, že ohlášená stavba nepodléhá stavebnímu řízení. Tato část stavby tedy neodvolatelným způsobem bude nadále existovat, zatímco pro doplnění téže stavby nyní stavební úřad vydal zamítavé stanovisko.

Námítka stavebního úřadu o nesouladu stavby s územním plánem je tedy bezvýznamná a neoprávněná. Stavební úřad tudíž vydal nesprávné rozhodnutí, které není v souladu se zákony České republiky ve smyslu § 2 správního řádu.

Stran **napadeného rozhodnutí** pak žalobkyně konstatovala, že žalovaný v rozporu s § 7 odst. 1 písm. a) stavebního zákona vykládá územní plán města S. Dle názoru žalobkyně přísluší žalovanému podle uvedeného § 7 stavebního zákona pouze organizovat regulační plán ploch nadmístního významu. Územní plán podle stavebního zákona pořizuje podle § 6 stavebního zákona Městský úřad města S. a je vydán formou místní vyhlášky na základě vůle a souhlasu zastupitelstva.

Žalovaný se chybně orientuje ve stanovisku krajské hygienické správy, zakončeném protismyslným osobním názorem autora v rozporu se správním řádem. Žalovaný nad rámec svého mandátu hodnotí stavbu jako zemědělskou bez zákonného podkladu, ale pouze podle svého dojmu.

Zákonným podkladem je vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, která v § 3 písm. f) bod 1 za zemědělskou stavbu považuje v souladu s § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), jakoukoliv stavbu nebo zařízení, kde je chováno nebo drženo více než jedno stádo nebo více než jedna skupina hospodářských zvířat, která mohou onemocnět stejnou nákazou nebo nemocí. Tato situace u posuzované stavby nenastala, neboť o několika stádech jednoho druhu zvířat nelze hovořit a také nelze hovořit o přenosu nemocí mezi jednotlivými druhy zvířat, neboť si nejsou geneticky příbuzná.

Žalovaný jedná v rozporu s § 1 odst. 2 správního řádu, neboť sděluje, že stavební úřad (patrně myšleno stavební zákon – pozn. soudu) je ve správním řízení nadřazen správnímu řádu a zprošťuje stavební úřad obstarání důkazních břemen.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 24. 6. 2016, v němž uvedl, že žalobkyně v žalobě uvedla dva okruhy námitek. První okruh námitek směřuje proti rozhodnutí stavebního úřadu; tyto námítky jsou totožné s odvolacími námitkami a žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí vypořádal. Druhý okruh námitek již směřuje proti napadenému rozhodnutí.

Žalobkyně uvedla, že žalovaný v rozporu s § 7 odst. 1 písm. a) stavebního zákona vykládá územní plán města S., když mu přísluší pouze organizovat regulační plán ploch nadmístního významu. Žalovaný k tomu konstatoval, že v napadeném rozhodnutí cituje části platného územního plánu města S., ale pouze v rámci vypořádání odvolacích námitek. Žalobkyně totiž v odvolání uváděla, že stavba je v souladu s územním plánem, žalovaný tedy musel na tuto odvolací námitku adekvátně reagovat, a to bylo možné pouze pomocí výkladu územního plánu. To, že tedy žalovaný v rozhodnutí rozebíral obsah územního plánu, bylo dáno tím, že žalobkyně se tohoto již sama dovolávala v odvolání. Žalovaný tak považoval tuto námitku za nedůvodnou.

Stran námitky, že se žalovaný chybně orientuje ve stanovisku krajské hygienické správy zakončeném protismyslným osobním názorem autora v rozporu se správním řádem, žalovaný uvedl, že žalobkyně z části napadeného rozhodnutí, ve kterém je citováno stanovisko krajské hygienické stanice, dovodila závěry, které žalovaný ve svém rozhodnutí v žádném případě neuváděl. Stavby žalobkyně nebyly dodatečně povoleny mj. pro rozpor staveb s územním plánem a žalovaný ve svém rozhodnutí pouze upozornil na to, že již při vydání stanoviska Krajské hygienické stanice mohla mít žalobkyně podezření, že stavby by nemusely být v souladu s územním plánem. Stavební úřad ani žalovaný své rozhodnutí o nesouladu staveb s územním plánem v žádném případě neodůvodňoval stanoviskem krajské hygienické stanice. To ostatně ani není možné, protože krajská hygienická stanice není orgánem státní správy, který by měl hájit veřejné zájmy na úseku územního plánování. Ani tuto námitku nepovažoval žalovaný za důvodnou.

Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaný nad rámec svého mandátu hodnotí stavbu jako zemědělskou bez zákonného podkladu, ale hodnotí ji podle svého dojmu. K tomu žalovaný uvedl, že na stavby pohlížel jako na stavby pro zemědělství v souladu s vyhláškou č. 268/2009 Sb., na kterou poukazuje i žalobkyně. Podle této vyhlášky dle § 3 písm. f) bod 1. a 2. je stavbou pro zemědělství stavba pro hospodářská zvířata, tj. stavba nebo soubor staveb pro zvířata k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům, a doprovodná stavby pro hospodářská zvířata, tj. stavba pro dosoušení a skladování sena a slámy, atd. Vymezení pojmů ve vyhlášce 268/2009 Sb. je uvozeno slovy „pro účely této vyhlášky“. Dalo by se říci, že téměř každé odvětví má upraveny své pojmy ve svých právních předpisech a pro potřeby oboru stavebního práva je pojem stavba pro zemědělství vymezena právě ve vyhlášce č. 268/2009 Sb. Pro potřeby stavebního práva nelze tedy vycházet z definice zemědělské stavby uvedené ve veterinárním zákoně, pokud stavební právo má svoji definici stavby pro zemědělství. Navíc, ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) veterinárního zákona, na který žalobkyně odkazuje, ani žádnou definici stavby pro zemědělství neobsahuje. Jediný pojem, který lze pro danou věc z veterinárního zákona použít, je výklad pojmu hospodářské zvíře uvedené v § 3 písm. f) bod 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., když v tomto bodě vyhláška č. 268/2009 Sb. obsahuje odkaz na veterinární zákon.

Žalovaný tedy shrnuje, že námitka žalobkyně nevychází z žádných zákonných podkladů, její výklad pojmu stavby pro zemědělství je překroucený a vytržený z kontextu, naopak žalovaný pro označení stavby jako stavby pro zemědělství uvedl v napadeném rozhodnutí relevantní skutečnosti podepřené právními předpisy. Ani tuto námitku tedy žalovaný nepovažoval za důvodnou.

Žalobkyně v neposlední řadě namítla, že krajský úřad jednal v rozporu s § 1 odst. 2 správního řádu, když sděluje, že „stavební úřad“ je ve správním řízení nadřazen správnímu řádu a zprošťuje stavební úřad obstarání důkazních břemen. Žalovaný k tomu podotkl, že v rozhodnutí není řeč o nadřazenosti stavebního úřadu nad správním řádem, ale o nadřazenosti stavebního zákona. To samozřejmě vychází z § 1 odst. 2 správního řádu. Zde je stanoveno, že správní řád se použije, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Rovněž obdobná zásada je uvedena v § 192 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon (myšleno stavební zákon –

pozn. soudu) nestanoví jinak. Pokud tedy stavební zákon v § 129 odst. 3 stanoví, že vlastník stavby musí prokázat, že stavbu lze dodatečně povolit, pak se vlastník stavby této povinnosti nemůže zprostit s ohledem na žádné ustanovení správního řádu, protože stavební zákon v tomto směru o povinnosti vlastníka prokázat možnost dodatečného povolení stavby hovoří jednoznačně. Ani zde tedy žalovaný nepochybil a námitku považuje za nedůvodnou.

Žalovaný, s ohledem na výše uvedené, trval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Replika

Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou ze dne 21. 9. 2017, v níž uvedla, že žalovaný nadále tvrdí, že mu přísluší výklad územního plánu města S., i když se jeho tvrzení neopírá o stavební zákon. Stavební zákon žalovanému pouze dovoluje organizovat regulační plán ploch nadmístního významu. Toto znění zákona má svoji logiku, neboť územní plán je vydáván ve smyslu stavebního zákona místní vyhláškou zastupitelstva obce. Jedná se tedy o vůli občanů města, kterou nemůže ve svůj prospěch uchopit a vykládat státní správa. Kdyby tomu tak bylo, tak obce mohou přímo spravovat krajské úřady. Článek 2 odst. 3 Ústavy ČR zní: „*Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.*“. Stavební zákon tedy takovou moc žalovanému nedává.

Žalobkyně poukázala na protismyslné stanovisko krajské hygienické správy. Stavební úřad se ve svém zamítnutí povolení stavby o stanovisko KHS neopírá, zato žalovaný na protismyslný dovětek stanoviska poukazuje jako na podpůrný argument ke svému nezákonnému výkladu územního plánu.

Žalovaný dle žalobkyně chybně uvádí, že zemědělská stavba je neodvolatelně definována pouze vyhláškou č. 268/2009 Sb., když stavba pro hospodářská zvířata je pro potřeby vyhlášky definována veterinárním zákonem, na který sama poukazuje. Výklad zemědělské stavby tedy není možný bez definice stavby pro hospodářská zvířata dle veterinárního zákona. Tím se samozřejmě představa a výklad zemědělské stavby podle žalovaného výrazně liší.

Žalobkyně dále uvádí na pravou míru, že v textu žaloby došlo k záměně slovního spojení „*stavební úřad*“ za „*stavební zákon*“. Smyslem žaloby je chybné přenesení důkazního břemene stavebním úřadem na žalobkyni. Jsou to souhlasná vyjádření orgánů státní správy a účastníků řízení. Žalovaný postup stavebního úřadu hájí obecnou formulací ze závěru stavebního zákona (viz § 192). Dle žalobkyně se však takové postupy a řízení ve stavebním zákoně nevyskytují, přičemž žalobkyně odkazuje na znění § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona, týkajícího se náležitostí podání žádosti o stavební povolení. Dle výkladu žalobkyně to znamená, že stavebník není podle stavebního zákona v souladu se správním řádem povinen obstarávat důkazy. Ani § 129 stavebního zákona týkající se dodatečného stavebního povolení nečiní z této zákonné povinnosti stavebního úřadu výjimku. Protože praktické postupy stavebníků a stavebních úřadů jsou mnoho desetiletí právě opačné z důvodů urychlení

povolovacího řízení, většina stavebních úřadů i jejich nadřízených orgánů dle žalobkyně o této povinnosti ani neví.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 27. 9. 2017 zástupce žalobkyně setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaný se z nařízeného jednání omluvil.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Stran námitek proti napadenému rozhodnutí soud uvádí následující.

Žalobkyně podala dne 28. 5. 2015 u Městského úřadu S. žádost o dodatečné povolení stavby [„Nové stáje, přístřešek, sýrárna“ na pozemku parc. č. x v k. ú. S. (dále též jen „*Stavba*“)] dle § 129 odst. 2 stavebního zákona.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že *a)* není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, *b)* není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, *c)* není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Součástí správního spisu je usnesení ze dne 23. 7. 2015, čj. 964/OVÚP/15/236/Če (dále též jen „*usnesení ze dne 23. 7. 2015*“), kterým bylo řízení přerušeno, a žalobkyně byla mj. vyzvána k prokázání souladu záměru s platnou územně plánovací dokumentací stavebního zákona na pozemku v ploše území smíšené městské.

Žalobkyně argumentuje, že k žádosti dodala souhlasné stanovisko krajské hygienické stanice, avšak dle prvoinstančního správního orgánu se žalobkyni soulad požadovaný § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona prokázat nepodařilo.

Ono souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje (dále též jen „*KHS*“) je datováno dne 19. 8. 2015 (čj. 17001/22/24/2015) a je jím skutečně vysloven

souhlas s předloženou projektovou dokumentací ke „stavebnímu povolení na akci „Nové stáje, přístřešek, sýrárna na p. p. č. 316/9, k.ú. S.“.

Žalovaný však k tomu správně uvedl (str. 4 napadeného rozhodnutí), že v závěru stanoviska je zvyrazněno, že lokalita, v níž má být stavba realizována, je v územním plánu města S. řešena jako smíšená městská obytná plocha, kde platí, že vliv činností zde prováděných nesmí narušit funkci obytnou nad přípustné normy. KHS se proto domnívala, že navrhovaný chov **není** v této lokalitě **vhodný**. Zároveň je v souhlasném stanovisku uvedeno (to již žalovaný neuvádí), že KHS vydala stanovisko na základě souladu projektové dokumentace s **požadavky předpisů v oblasti ochrany veřejného zdraví**. Na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí pak žalovaný dále pokračuje, hodnotí soulad stavebního záměru s územním plánem a dochází k závěru, že nikoliv.

Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že žalovaný vykládá územní plán. Zmíněná argumentace obsažená na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí konstatuje relevantní pasáže z textové části územního plánu města S. (srov.: „Pro plochu „smíšená obytná - městská“ (SM) v textové části platného územního jsou stanoveny ještě další závazné regulativy, které musí být splněny při umísťování staveb.

V této je uveden „převažující účel využití - plochy obytné ve městech využívané zejména pro bydlení v bytových domech, obslužnou sféru a nerušící výrobní činnosti převážně místního významu.“

Dále pak „přípustné využití - bytové i rodinné domy, zařízení veřejné administrativy a správy, pobočky a úřadovny peněžních ústavů, maloobchodní zařízení do 800 m² odbytových ploch, kulturní a zdravotnická zařízení a zařízení sociální péče, ubytovací zařízení s vlastním stravovacím zařízením a veřejné stravování, specifické formy bydlení a ubytování (koleje, internáty, byty služební, pohostinství a majitelů zařízení), nezbytná dopravní a technická infrastruktura.“

„Podmíněně přípustné využití - zařízení drobné výroby a služeb s podmínkou, že vliv činností nevyvolaná dopravní obsluha nesmí narušit funkci obytnou nad přípustné normy pro obytné zóny.“

„Nepřípustné využití - všechny ostatní výše neuvedené funkce a činnosti.“).

Na uvedenou citaci pak navazuje závěr (dle soudu správný a odůvodněný), že „navrhovaný hospodářský chov 30 ks koz a 4 ks dojnic s přístřeškem pro uskladnění sena a slámy, sýrárny, ve které se vyrábí sýr, nelze do plochy „smíšené obytné - městské“ (SM), povolit.“ Ne, žalovaný vskutku nevykládal územní plán, ani se chybně neorientoval ve stanovisku KHS, pouze vypořádal odvolací námitku žalobkyně, což jinak, než citací přílehlavých částí územního plánu města, udělat nešlo. A stejně tak, ve světle žalovaným citovaných částí územního plánu, nebylo možné dojít k jinému závěru, než že navrhovaný záměr (= Stavba) v souladu s platnou územně plánovací dokumentací skutečně není. Tato část žalobní námitky proto nebyla shledána důvodnou.

A stejný závěr soud učinil i k druhé části námitky obsažené v části II. písm. b) bod 5 žaloby týkající se definice zemědělské stavby.

Sama žalobkyně se odvolává na definici zemědělské stavby podle § 3 odst. 1 písm. f) bod 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Podle tohoto ustanovení platí: *Pro účely této vyhlášky se rozumí stavbou pro zemědělství stavba pro hospodářská zvířata³⁾, tj. stavba nebo soubor staveb pro zvířata k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům.* Stavební úřad k tomu doplnil ještě definici podle § 3 odst. 1 písm. f) bod 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. (*„Pro účely této vyhlášky se rozumí stavbou pro zemědělství doprovodná stavba pro hospodářská zvířata, tj. stavba pro dosoušení a skladování sena a slámy, stavba pro skladování chlévské mrvy, hnoje, kejdy, močůvky a hnojůvky, stavba pro skladování tekutých odpadů a stavba pro konzervaci a skladování siláže a silážních šťáv.“*). Dle soudu je taková definice plně přílehlavá na Stavbu, o jejíž dodatečné povolení žalobkyně žádala. Žalobkyni odkazovaný § 3 odst. 1 písm. b) veterinárního zákona [*„Hospodářstvím (se rozumí) jakákoli stavba, zařízení nebo místo, kde je hospodářské zvíře nebo kde jsou hospodářská zvířata chována nebo držena, včetně chovu pod širým nebem. Je-li v hospodářství chováno nebo drženo více než jedno stádo nebo více než jedna skupina hospodářských zvířat, která mohou onemocnět stejnou nákazou nebo nemocí přenosnou ze zvířat na člověka (dále jen "vnímavá zvířata"), je každé z těchto stád nebo každá z těchto skupin oddělenou epizootologickou jednotkou, která má stejný zdravotní status“*]] je ve vztahu ke stavebně právním předpisům, konkrétně k definici (zemědělské) stavby, nepodstatný, neboť stavební zákon je prováděn právě vyhláškou č. 268/2009 Sb. a nikoliv veterinárním zákonem.

Napadené rozhodnutí tak bylo i z tohoto hlediska správné.

Nedůvodnou soud shledal i námitku vyjevenou v části II. písm. b) bod 6 žaloby, podle které žalovaný jednal v rozporu s § 1 odst. 2 správního řádu, když zprostil stavební úřad obstarání důkazních břemen.

Jak žalovaný správně poznamenal ve vyjádření k žalobě, v napadeném rozhodnutí se nehovoří o nadřazenosti stavebního úřadu nad správním řádem, ale o „nadřazenosti“ stavebního zákona. To vyplývá z § 1 odst. 2 správního řádu, podle něhož tento zákon (= správní řád) nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, **nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup**. Obdobné je uvedena v § 192 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého se na postupy a řízení (stavebního zákona) použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon (myšleno stavební zákon) nestanoví jinak. Pokud tedy stavební zákon v § 129 odst. 3 stanoví, že vlastník stavby musí prokázat, že stavbu lze dodatečně povolit, pak se vlastník stavby této povinnosti nemůže zprostit s ohledem na žádné ustanovení správního řádu, protože stavební zákon, jakožto *lex specialis*, hovoří v tomto směru o povinnosti vlastníka prokázat možnost dodatečného povolení stavby jednoznačně.

Lze tak uzavřít, že závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že žalobkyně neprokázala soulad Stavby s územně plánovací dokumentací požadovaný § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, byl správný. A již tato skutečnost by sama o sobě postačovala k tomu, že Stavbu nelze dodatečně povolit, protože všechny podmínky dané v uvedeném ustanovení stavebního zákona musí být splněny kumulativně.

Stran námitek proti prvoinstančnímu rozhodnutí soud uvádí následující.

Tvrdí-li žalobkyně, že Stavba zcela odpovídá platnému územnímu plánu města S., pak soud oponuje názorem opačným, když argumentačně odkazuje na vypořádání námitky směřující proto napadenému rozhodnutí a postupu žalovaného ve vztahu k obsahu územního plánu a hodnocení obsahu závazného stanoviska KHS (viz výše).

Ohledně námitky týkající se důkazního břemene [část II. písm. a) bod 3 žaloby] soud připomíná, že usnesením ze dne 23. 7. 2015, čj. 964/OVÚP/15/236/Če, byla žalobkyně skutečně vyzvána k předložení souhlasu vlastníků specifikovaných pozemků, které jsou dotčeny požárně nebezpečným prostorem dodatečně povolované stavby.

Tento postup byl plně v souladu s již zmíněným § 129 odst. 3 stavebního zákona. Podle něho je totiž důkazní břemeno zcela na stavebníkovi [k tomu srov. dikci zákona: „(...) stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud **stavebník** nebo její vlastník **prokáže** (...)“]. Tedy nikoliv stavební úřad vlastní činností, ale stavebník prokazuje. Prokazuje tedy mj. i soulad stavby s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem [§ 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona]. A požární bezpečnost stavby je oním veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem (= požárními předpisy).

Stejně tak neobstojí ani žalobkynina argumentace [část II. písm. a) bod 4 žaloby] ohledně tvrzené „bezvýznamnosti a neoprávněnosti“ nesouladu Stavby s územním plánem (ve vztahu k faktu, že část Stavby byla postavena za účinnosti starého stavebního zákona, nepodléhala stavebnímu povolení a zůstane stát i nadále).

Pokud došlo v mezidobí ke změně právní úpravy, může se stát, že stavba (nebo její část) realizovaná podle předchozí právní úpravy nevyžadující stavební povolení, zůstane na místě, kdežto část přistavěná později (za účinnosti nového stavebního zákona, který již požadoval vydání stavebního povolení) bez vydaného stavebního povolení, bude muset být odstraněna. Je to sice možná paradox, ale nic to nemění na tom, že v případě Stavby, která byla předmětem přezkoumávaného řízení vedeného dle nového stavebního zákona, žalobkyně nedostala povinností plynoucím jí z § 129 odst. 3 stavebního zákona.

A tak jedinou námitkou, v níž bylo možno žalobkyni přisvědčit, byla námitka specifikovaná v části II. písm. a) bodu 2 žaloby.

Usnesením ze dne 23. 7. 2015 byla žalobkyně mj. vyzvána k předložení výkresu požárně nebezpečného prostoru stavby stojící na pozemku st. p. č. x (= stavba stojící v blízkosti Stavby) a zprávu opatřit originálním razítkem. Žalobkyně argumentuje, že k žádosti dodala souhlasné stanovisko Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje (ze dne 27. 5. 2015, čj. HSPM-1625-6/2015 TA), pro které byla podkladem příslušná kapitola dokumentace k dodatečnému povolení Stavby, konkrétně „Požárně bezpečnostní řešení stavby“.

Není tak sporu o tom, že to, co žalobkyně předložila, se týká požárně nebezpečného prostoru dodatečně povolované Stavby, kdežto žalobkyně byla usnesením vyzvána

k předložení výkresu požárně nebezpečného prostoru stavby stojící na pozemku st. p. č. x (tedy rodinného domu stojícího v sousedství Stavby, o jejíž dodatečné povolení je žádáno).

Žalobkyně k tomu namítá, že **a)** zákres požárně nebezpečného prostoru sousedního domu je z požárního hlediska laické (viz argumentace vzdálenostmi); **b)** absence zákresu odstupové vzdálenosti jiného objektu v okolí posuzované stavby při splnění zákona o požární bezpečnosti stavby (kterážto je potvrzena HZS) nemůže být důvodem k odstranění stavby.

Soud s žalobkyní souhlasí.

Žalovaný správní orgán stran obdobně koncipované odvolací námitky uvedl toto: „(...) *stavební úřad požadoval doplnit požárně bezpečností řešení ve vztahu opačném – od sousedních objektů vůči dodatečně povolované stavbě. Platí obecné pravidlo, aby nedocházelo k ovlivnění podmínek požární bezpečnosti, nesmí objekt svým požárně nebezpečným prostorem zasahovat do okolních stávajících objektů a zároveň nesmí být umístěn v požárně nebezpečném prostoru, který vytváří stávající okolní objekty.*“.

Soudu takové odůvodnění nestačí. Absentuje v něm totiž uvedení konkrétního ustanovení (nikoliv obecného pravidla, na které se žalovaný odvolává) zákona, resp. prováděcího předpisu, z něhož by žalobkyni vyplývala povinnost předložit výkres požárně nebezpečného prostoru stavby stojící na pozemku st. p. č. x V takovém případě ovšem nelze žalobkyni klást k tíži, že onen výkres stavebnímu úřadu nepředložila.

Ačkoliv byla posledně uvedená žalobní námitka shledána důvodnou, rezultat soudu byl takový, že se **žaloba podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodná zamítá**. Jak bylo totiž uvedeno výše, již jen odůvodněný závěr správních orgánů obou stupňů o tom, že žalobkyně neprokázala soulad Stavby s územně plánovací dokumentací požadovaný § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, postačoval k výroku, že Stavbu nelze dodatečně povolit, protože všechny podmínky vyjmenované v uvedeném ustanovení stavebního zákona musí být splněny kumulativně. A jak je rovněž uvedeno výše, tento nedostatek nebyl ze strany žalobkyně jediný. Fakt, že stavební úřad neosvětlil, proč po žalobkyni požadoval výkres požárně nebezpečného prostoru stavby stojící na pozemku st. p. č. x, nemohl na tom, že Stavbu nebylo možno dodatečně povolit, ničeho změnit.

Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy [sdělení Městského úřadu S. ze dne 13. 9. 2006 k ohlášení drobné stavby; potvrzení Střední odborné školy S. ze dne 22. 9. 2017 o nezbytnosti spolupráce SOŠ S. a Farmy u řeky S.; listinu ze dne 4. 8. 2017 prokazující udělení (Ministerstvem zemědělství) značky Regionální potravina výrobku Šádin Ing. O.L.], protože jejich provedení by bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[VI] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické

náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. září 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.